

[Stinus.]

tager dette som et klart udtryk for, at synspunkterne ikke er låst fast.

Jeg skal slutte med at gentage og understrege, at for det radikale venstre er det afgørende, at det rigtige tidspunkt vælges.

Sigsgaard: For et par år siden, ja, vel så sent som for et år siden, hed det, at man ikke kunne skride til en anerkendelse af Nordvietnam, så længe kamphandlingerne foregik på den måde, de nu foregik, og uden at der var forhandlinger i gang. Så kommer forhandlingerne i gang, og så siger man: nu kan vi selvfølgelig ikke optage diplomatiske forbindelser med Nordvietnam, for nu er der forhandlinger i gang, og vi må først se, hvad de fører til. Det er altså simpelt hen en forhandlingstaktik, der her er tale om, og det får mig til at konkludere noget nær det modsatte af det, den radikale ordfører konkluderede. Den radikale ordfører sagde, at synspunkterne ikke var låst fast. Jeg synes, at det, vi allerede har hørt her i dag, viser, at synspunkterne er låst fast, og at der desværre nok ikke fra dansk side, fra regeringens side, vil blive tale om en anerkendelse af Nordvietnam.

Det er meget tilfredsstillende, at SF har fremsat det forslag, vi nu behandler, og hvis det ikke var sket, ville VS have gjort det. Men for sagens skyld var det vel godt, at det blev SF, for tingets partier fra venstre til højre er tilsyneladende blevet enige om at boykotte forslag fra mit parti uanset deres indhold. Det siger en del om, hvad man i de andre partier forstår ved parlamentarisme og demokrati.

Danmarks anerkendelsespolitik er særdeles besynderlig. Fra tid til anden hævder man, at princippet er, at de regeringer, der faktisk har magten, anerkender man, og at der skal ikke føres politik ad denne vej. Men det er lige præcis det, man gør; man fører politik.

Danmark har diplomatiske forbindelser med Sydvietnam, selv om det i høj grad kan diskuteres, om Saigonregimet har anden magt end den, der kommer fra de amerikanske bomber. Saigonregeringen er et marionetregime, der falder sammen som et korthus den dag, amerikanerne forsvinder. Dette styre anerkender Danmark. Derimod er der ingen tvivl om, hvem der har den

faktiske magt og befolkningens støtte i Nordvietnam. Det har landets regering, men den kan Danmark ikke anerkende.

Disse forhold viser mere end noget andet, at Danmarks politiske vilje ligger i USAs lomme, og at vi bl. a. gennem NATO har bundet os til den amerikanske udenrigspolitik. Danmarks anerkendelsespolitik over for de vietnamesiske stater er simpelt hen en moralsk støtte til USAs undertrykkelse af Vietnam. Den er udtryk for, at Danmark gennem sin moralske støtte har et direkte medansvar for Vietnamkrigen, og det er dette ansvar, den svenske regering, i hvert fald delvis, har villet frigøre sig for ved at oprette diplomatisk forbindelse med Nordvietnam og nedkøle forbindelserne med Sydvietnam. Selvfølgelig burde Danmark følge Sveriges eksempel, men kendsgerningen er vel desværre, at Danmark er bundet af NATO og ikke får lov at anerkende Nordvietnam.

Desværre er det også sådan — og det er nok det vigtigste — at flertallet her i tinget ønsker at være bundet af NATO og USA og derved påtage sig medansvar for det, der sker i Vietnam og mange andre steder. Helt klart kom det til udtryk i hr. Per Møllers tale i dag, da han sagde, at Danmarks stilling til Nordvietnam i høj grad må bestemmes af hensynet til, som han sagde, „vor gode forbundsfælle USA“. Det er den reelle baggrund for den udenrigspolitik, der har været ført af både socialdemokratiske og borgerlige regeringer.

Selvfølgelig knytter der sig særlig interesse til socialdemokratiets holdning i denne sag. Er partiet ved at omvurdere udenrigspolitikken, eller er det kun, som det også er antydnet fra talerstolen her i dag af andre, taktiske krusninger på overfladen, der er tale om? Socialdemokratiet har jo et hovedansvar for Danmarks medlemskab af NATO og dermed for, at Danmark i den globale klassekamp mellem undertrykkere og undertrykte er placeret på den forkerte side. Uden socialdemokratiets tilslutning var Danmark ikke kommet i NATO, og før socialdemokratiet ændrer politik eller føler sig tvunget til at ændre politik, bliver det desværre også svært at komme ud igen.

Hvad de radikale angår, er regeringens vægring ved at følge Sveriges eksempel og anerkende Nordvietnam kun endnu et eksempel på, at partiet har solgt praktisk